

Práce popisuje stav, ve kterém se dnes nachází vztah loutky a dítěte. Vychází z předpokladu, že základem každého vztahu je setkání, kontakt, sblížení, komunikace a vcítění. A to je důvodem, proč dnešní dítě většinou nemá blízký vztah s loutkou před několika desítkami let dětmi tolik oblíbenou. Dítě je ochuzeno o hru s loutkou z důvodu malé příležitosti ke hře s ní, z důvodu nedání patřičného prostoru pro hru s obyčejnými předměty, materiály, loutkami. Pokud dojde ve fantazii dítěte k oživení předmětu, se kterým jedná tak, že předmět ožije svým vlastním životem, nastává proměna vedoucí k pojmenování předmětu pojmem loutka. Tato psychická potřeba člověka oživit hmotu je příčinou, proč loutka přežívá až do současnosti již několik tisíc let.

Autorka věří, že pokud se bude hrát loutkové divadlo s dětmi, bohatá loutkoherecká tradice nezanikne. Výčtem druhů loutek poukazuje na širokou nabídku loutek jako výtvarných artefaktů, které si děti mohou i samy vytvořit a zvládnou je animovat. Po zkušenostech z režie a dramaturgie z nastudování několika loutkohereckých představení s dětmi popisuje přesně, co tento proces cestou dramatické výchovy obnáší, jak a proč se o něj pokusit. Práce přináší řešení, jakým způsobem přiblížit dnešnímu dítěti loutku, a jak prostřednictvím loutky dítě přiblížit samo sobě, těm druhým i svým kulturním kořenům, z kterých pochází.